

פומפואר - בולוורקר בשריר התענוגות

סכס

בישולים

בלינצי עולמיים

את כל מירשמי הגיהשבוות גמרת לעצמי כאשר נתתי סתם כך, באמצע הי שנה, את מירשם עוגת הגבינה האוורירית המיתמרת לגובה מטר, והנימוחה כמו ב- קונדיטוריה. אבל, לא אלמן ישראל. פיש- פשתי בזיכרון ומצאתי מירשם של בלינצי הונגרי שהייתי משתגעת עליו ואשר היה מוגש במסעדה ירושלמית אחת. שנים הייתי רעבה למירשם, עד שיום אחד אמרתי לעצמי. חמור גדול! מה יהיה אם תנסי להרכיב אותו לבד? ניסיתי, וזה היה יופי. בלינצי בובה — עולמי. טעים טעים ונהדר. אז ככה.

בפינג'ן מכינים את רוטב האגוזים: ממי- סים רבע חבילה מרגרינה (50 גרם) בלי מלה, עם חצי-כוס מים. שופכים 100 גרם אגוזים טחונים וקצוצים דק דק, וחמש כפות סוכר. בוחשים, מורידים מהאש, מצננים טיפה. מערבלים בבלנדר את הכבץ לחביתית. ביצה שלמה + כוס קמח + כוס חלב + קורט מלה + כף סוכר.

במחבת טפלון מכינים אותן דקות ועדי- נות. כל בלינצייה כזו מורחים לגמרי בשפע רוטב אגוזים (כמו שמורחים פרוסת-לחם בחמאה). מגלגלים, מורחים גם למעלה כף רוטב, ומגישים. אוה! זה עצום!

פטנטים

עזרה ראשונה אחול מניוקית

הו, צחק בעלי מהכתוב בפומפואר. "אז בכל זאת יש משהו שאת לא יודעת!" — התחיל לרזוח בכל הבית, בדיעה בורה — שארוץ אחריו. "ממזר, צווחתי אחרי גבו, אתה יודע משהו שלא סיפרת לי!" הוא עצר בחריקה, הפך פניו, ליחשש בהתגרות: "נכון, צוציק!" וסל לי מתוך היד. נראה

עד שמישלה נוסע ללונדון לעשות תיקונים ושיפוצים, יכולה הגברת להשאר במקומה, ולהתחיל בתוכנית-אימונים פנטסטית, אשר תהפוך את עצמה למשהו נדיר ויקר-מציאות. בעלת הכושר הבא. שפרטי יפורטו להלן, אינה צריכה לדאוג יותר לעולם בקשר לבני-יוג ממין זכר. אלה יהרגו עצמם בעד הזכות להיות אתה ביחד, באופן בילבדי ובילעדי מהשיגעון האכסטטי העצום ביותר שקיים. הכושר דלהלן מפותח באופן שיטתי ביחוד אצל בנות שבטים חבשיים מסוימים. רוצים לדעת מה הן עושות? פרס-פרס-פרס פרס-פרס-פרס פרס-פרס-פראאאאם: הן מפת- חות את שרירי כיווץ הנרתיק עד כדי גרימת כאב לגבר. בשבתן על ירכיו, הן יכולות להביאו לאורגזם בלא להניע שום אבר אחר בגופן. (שכה אחיה, מתחבא כאן גבר! שמעתי את לילת הכיסופים של השאקאלים!) אמניות אלו קרויות כפי הערבים "קאסבה" — שפרשו "להלחצת". סחורי העבדים היו משלמים הון עתק ומורתן. אין לזה שום קשר עם גוע, רבותי, אלא עם אימון שיטתי.

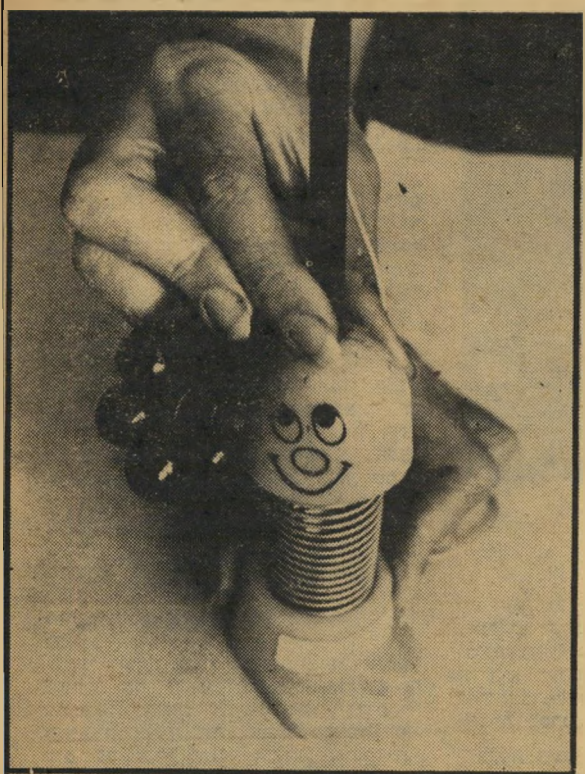
וכאן נכנס לתמונה ד"ר רוברט צ'רתהאם הזכור לטוב, הסכסור- לוג הנודע. הוא מסביר, שהשריר המקיף את הלדן (נרתיק) — בעיברית מדוברת) ושריר-הסוגר של הלדן הם שרירים בלתי- רצוניים. ניתן להופכם לשרירים רצוניים באופן אבסולוטי על-ידי תירגול פעוט ולא מסובך. שרירים אלה יכולים לפעול לפי רצון האשה, בכל עת שתחפוץ בכך. היא יכולה אלאץ אותם לציית לה מפני שהם קשורים בשרירי החלחולת ושרירי פיהטבעת, שבהם היא שולטת על-ידי לחיצה או הידוק.

אשה הלומדת להפעיל שרירים אלה כרצונה, לא זו בלבד שתוכל לחזקם בעזרת תירגול יומיומי, אלא שתודות לחיזוקם יתרחשו שלושה דברים חשובים: עוצמת האבינה שלה תגבר בעת הגיעה לשיא; היא תקנה לעצמה טכניקת-מישגל שתשעבד אליה את בן-יוגה למשך כל חייו, מפני שכל גבר שהתנסה מעודו בגירוי אברו על-ידי הידוק שרירי הלדן והרפיייתם — במיוחד השריר-הסוגר של הלדן — יעיד שהדבר יוצר חוויה של אכסטאזה גופנית אשר אולי שום גרוי מיני אחר אינו יכול להשתוות אליה. אין כל אפשרות לתאר תחושות אלו במילים, יש להתנסות בהן.

כמירכך, על-ידי החזקת הפין בפנכו, באחיזה הדוקה, ניתן להתנסות בתחושת ה"מלאות" הנפלאה, ללא שום קשר עם גודלו. כל הנדרש למען השגת מטרה זו הוא הנכונות להקדיש כעשר דקות מדי יום ביומו לתירגולם של שרירים אלו.

וכך עושים זאת, תחילה, על האשה להצטייד בחפץ שגודלו, בקירוב, כגודל הפין של בן-יוגה. (אין! הודיעה לי חברה אחת, "לא מוכרים בשום מקום חידודים!") אבל, רוב הנשים תמצאנה מבחנת-פלסטיק שניתן להשיגה בבית-מרקחת. את החפץ יש לתחוב לתוך הלדן אחרי שסכים אותו היטב. הוייסה!!! הוייסה!!! הלו! לעצור!!! אנחנו כעת באופרה אחרת! על-ידי "להחיצת" כופים על שרירי החלחולת ושרירי פיהטבעת להתכווץ, כך שהם חופשיים ואחוזים בחפץ שבלדן.

תחילה, וקרוב לוודאי במשך השבוע הראשון, כלל לא חשים בפעולתם של שרירי הסוגר ושרירי הלדן. אולם, אם מתמידים בכך, כעבור זמן-מה, חשים בבירור את תנועתם. בכל אחד מהאימונים שלאחר-מכן תהיה תגובת השרירים עזה יותר ויותר. כאשר חשים כי השרירים אחוזים ממש בחווקה את החפץ שבלדן, יש להחליפו באחר, קטן ממנו. ושוב, עדיף מבחנה. הניסיונות לאמן את הלדן לאחוז בחווקה בחפץ קטן יותר, מחזקים את שריריו עוד יותר. שיטה זאת, של שימוש בחפצים

מנעמי החיים ומוישה — תצלום מישפחת

קטנים והולכים, מאפשרת למרכיב הנשים לתפוס ממש בחווקה, אפילו אצבע או עיפרון. הפגם הפסיכולוגי בשיטה, הוא שאילו יכלה האשה לדעך כי שריריה מתחזקים בהתמדה, כפי שבאמת קורה, היה מוחה מגיב בצורה שהייתה מחישה את התקדמותה. קושי פסיכולוגי זה הוסר, תודות למכשיר שיצא לשוק וזרעתי ונקרא וסט (רגולטור) שרירי הלדן (V.M.C.). הוא מורכב ממבחן חלול עשוי גומי רך, המעוצב בדמות פין. צינורית מחברת המבחן אל מונה כאשר מתכווצים שרירי הלדן, מתנועת מחס על פני לוח-המידה, ומציינת את עוצמת ההתכווציות. המחט מציינת את העוצמה גם כאשר האשה עצמה אינה חשה בהתכווציות. בכך, ממש בהתחלה, ניתן עידוד נפשי רב. הנשים שכבר מסוגלות לכווץ את שרירי הלדן שלהן תוכלנה, תודות למכשיר זה, להחזיקם בכושר מצויין. המכשיר V.M.C. עדיין יקר מעט, אולם

ROBERT CHARTHAM, Mayflower Book Ltd. 3, Upper James St. London W1, England

אותי זה מצחיק

העכברים שיחקו כדורגל נגד הפילים. התוצאה, במחצית, היתה כמובן שלוי- שים-אפס לטובת הפילים. המאמן הנר- גש של העכברים אסף את עכבריו ל- תידרוך אחרון. ברגל דקיקה, מלאה מרץ, רקע על הדשא.

„אויקי חבר'ה!" סינן בנחישות הח- לטה, „אנחנו עולים עכשיו על המיגרש, ואני רוצה שיהיה ברור!" צימצם עיניו בערמומיות. „גרמנו עם הטאקטיקה! מעכשיו — כסה!"

המזדקר-לעין, היו מתחילים הבחורים לחי- פור מתחת לשיפעת החצאיות, ולהבק להן את הגב בתרגילי-כיווץ מקובל. אחרי כמה בחורים בריאים היה כרוי כבר בור בקוטר קילומטר בין הבהגות. אי לכך, היו שול- פות המדונות את „האבן החמוצה", מר- טיבות אותה, משפספות בה היטב, הפלא היה קם ומתרחש. תוך דקה היה העסק מתכווץ לממדים של בתולה. אל הבעל היו תזורות העלמות חמות-הדם בעפעפיים מצניעות.

ההוא, שהכיר את הסחורה שלו, יוכל לבדוק עד קץ הדורות. גרנעול-אחותי-כלה היה מוצא תמיד.

קרן השפע של

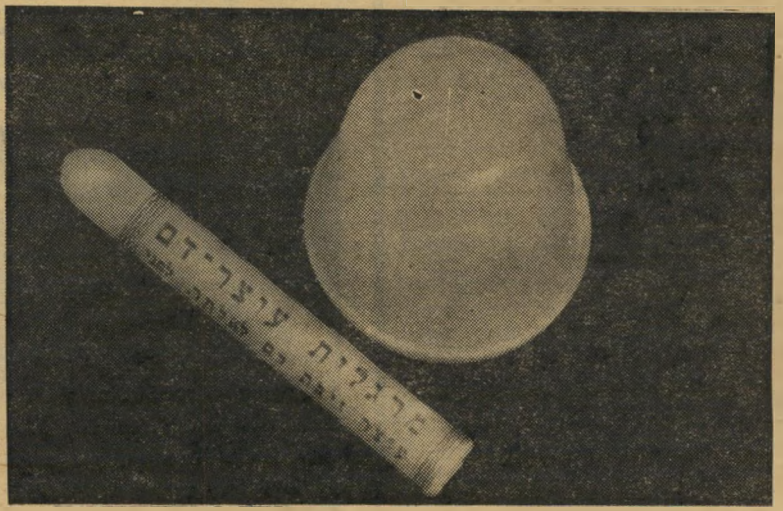
דן בן-אמוץ

איזה כף לבן-אדם שיש לו מוח שופע כמו פונטאנה אדירה. פונטנה זו משפיעה חגיגות אמנותיות לנשמה, ועושה לצופים בו אושרים בראש.

התערוכה השלישית, הזכי יפה של דן בן-אמוץ, מתקיימת עכשיו בגלריה דלטון ריכטר ביפו. התערוכה, הקרויה „אופטיק ארט", מורכבת מפסלים ותמונות קינטיים בכל מיני וצירופי זכוכית ועץ — שיקף פיות זוהרות ויפהפיות. יש ביצירות אלו משהו מרתק ומהפנט כמו להבות-אש, ה- משתנות, צופנות הפתעות עם כל נגיעה עם כל זווית-ראיה חדשה.

יכולתי לתאר ממה ואיך מורכבת ה- תערוכה, ובכן, לא אעשה זאת. תמיד יהיו מצוי החכם האוהב לתפוס את הפרינציפ ולהחמיץ בכך את הכל. אי-אפשר לתאו זאת, אי-אפשר להסביר זאת, צריך לראוי זאת, ואז להביט הכל. הדברים של דן בן- אמוץ נוגעים ללב, לנשמה, לשכל, להומור ולדידים — המגדרות לפתע בחשק יצירת מענה.

אני חושבת שזאת ההודמנות היחידה שבה שימפנזה היתה מסבירה את העסי- מצויין. סאלטות באוויר וצעקות וצווחות עד לב השמיים מרוב עליצות. לא להח- מין! דרך ההוכיחה של דן, המרובע הכ גדול עובר טריפ משגע. זה יופי! זה יופי

כל-כך תמים — כל-כך ממזר

היה בעליל שהוא נהנה מהמירדף יותר מכדי שיפסיק אותו. אי לכך, ניטעתי ב- אמצע הסלון, והכזותי שאם הוא לא בא תיכף ומיד, אני מתחילה להפעיל את הסירינה, וכל השכנים ישמעו צעקות. מתוך אחד הפתחים הבליה ראשו של בעלי, די מבוהל.

„לא!" קרא באי-אמוץ, „את לא תעשי את זה!" גם לא תיכננתי, אבל זה עבר. אירוע נעלם בעברו של אלופי הותיר את המושג „שכנים — צעקות" בתור טראומה בלתי-עבירה. באתי אליו בשקט ותפסתי אותו כמו פרי בשל. „הראתי!" התריס, כאשר קלט שרומה. על כל פנים, ברירה לא היתה לו, לכן סיפר לי את הסיפור הפולקלוריסטי הבא:

באירופה של ילדותו, היו באים הכפ- ריים למכור את תוצרתם בעיר, זאת היתה כבר מין מסורת אצל הכפריות להיעלם מעיני הבעל, ובצחוק מתפקע מאושר והת- רגשות, לרוץ אל מתחת לגשרים של ה- דנובה, שם חיכו להן עלמי המד, תוססים באותה טמפרטורה. בלי גינוני נימוס ו- התודעות מיותרים, חוץ מכרטיס-הביקור